

PARADOXEN

Nr 1.
2025

Arg. 57

Ny Gemenskaps Tidning

Ann-Marie Skoglund

NY GEM
ENSKAP
GÖR
SKILLNAD

PARADOXEN

Årgång 57. nr.1 2025 - Upplaga 1500 ex

Vad är Ny Gemenskap?

Egentligen en vision: En gränslös gemenskap. Ett annorlunda samhälle där ingen ställs åt sidan, där alla accepteras på sina egna villkor, där ingen kallas avvikande. Visionen har vi sökt förverkliga i smått. Tillsammans skapa en gemenskap där alla ska känna sig hemma. På sikt vill vi verka för ett samhälle, där denna form av gemenskap är självklar, där Ny Gemenskap inte behövs som en särskild grupp. Ny Gemenskap är vad var och en som kommer gör den till. Rörelsen är politiskt obunden. Många av de som kommer till Ny Gemenskap ser Gudsgemenskapen som en grund till all gemenskap.

Hur får jag veta mer om Ny Gemenskap?

- Skicka e-post till info@nygemenskap.org om du vill skänka något, hjälpa till, eller annat.
- Vill du vara volontär, mejla till: volontar@nygemenskap.org
- Gå in på vår hemsida: www.nygemenskap.org
Där finns all aktuell information och där kan du beställa vårt "Nyhetsbrev" Där är det enkelt att donera en liten eller stor gåva.
- På hemsidan kan du också läsa/ladda ner "GemenskapsNytt" som ger uppdaterad aktuell info om alla verksamheter och deras öppettider.
- Hämta "GemenskapsNytt" i pappersform på Västberga eller på Kaféerna
- Besök Facebook "Ny Gemenskap" eller "GemenskapsNytt"
- Besök Västberga Gård, eller Kafé i gemenskap: Norrmalm, Söder, Vällingby och Kungsholmen.
(För öppettider: se Paradoxens baksida)

Vem finansierar Ny Gemenskap?

Ny Gemenskap lyder inte under någon, utan är en fristående rörelse. Driften finansieras genom anslag från Stockholms socialförvaltning, olika kyrkor, fonder samt genom gåvor av olika slag.

Gåvor mottages tacksamt, både tillfälliga och regelbundna. Pg: 900533-1 Swish: 9005331

Hur styrs Ny Gemenskap?

Ny Gemenskap leds av en styrelse som utses på årsmöten som sker i mars månad. Med jämna mellanrum under året kallar styrelsen till ett rådgivande föreningsmöte.

Redaktionen för detta nr:

Uno Svedin

Elisabeth Svedin

Ingela Svedin

Layout:

Nils

Framsidas målning:

Ann-Marie Skoglund

Brev till PARADOXEN och adressändring skickas till:

Elisabeth Svedin

Borgargatan 18

117 34 Stockholm

e-post: elisabeth.svedin@gmail.com

Nästa nummer beräknas utkomma 2026

Prenumeration:

Prenumeration sker genom att sätta in minst 50 kr på:
pg. 900533-1 eller swish 9005331 och skriv "PARADOXEN" på talongen

OBS: Skriv inte adress-uppgifter på talongen utan skicka dem till Elisabeth Svedin, adress/e-post se ovan.

Besöksadress och postadress:

Västberga Gård.

Västberga Gårdsväg 30.

126 30 Hägersten

Telefon: 08 - 22 17 09

Hemsida:

www.nygemenskap.org

e-post:

info@nygemenskap.org

Facebook:

Ny Gemenskap och GemenskapsNytt

Ny Gemenskaps officiella position är enbart beskriven i en artikel om uttryckligen sägs så i samband med texten. Författare står för innehållet i sina egna artiklar.

Tillsammans och gemensamt:

Avtryck från föreningens erfarenhet 2025

Denna, vår årliga föreningstidning Paradoxen, som du just nu håller i handen, är faktiskt årgång 57. Den kan ses som en ytterligare spegel av den mångåriga kontinuerliga verksamhet som vår förening bedrivit alltsedan 1968. Paradoxens tidningar har genom denna långa tid lyft fram en ström av olika människors erfarenheter, livsöden och föreningens olika verksamheter. Och vi är så glada över alla vänner som genom åren passerat och berikat verksamheten genom sin närvaro och sina insatser på olika sätt. Och det är alltid en glädje när man kan återse gamla vänner efter flera år och fortsätta samtalet där man slutade.

Men i denna tidning fokuserar vi oss på det gångna året. Vi berättar om människor, Ny Gemenskaps aktiviteter, resor, intryck, personliga erfarenheter och ger reportage från olika verksamhetstyper och samarbetspartners, och för många även med ett längre tidsperspektiv.

På tidningens baksida finns en aktuell förteckning över föreningens olika verksamheter.

Alla dessa berättelser med livsöden och personer som under årens lopp har flödat genom föreningens olika verksamheten, ger både en stabilitet och kontinuitet. De bildar tillsammans en medmänsklig livsväv och sammanhang. Detta är extra viktigt i dessa tider, då så många krafter vill splittra människor från varandra och exkludera de som inte är som vi själva. Det är då som gemenskap och samarbete behövs allra mest. Vår uppgift är inte att lösa alla problem här hemma eller uti i världen. Vi har här en möjlighet att följas åt tillsammans en bit på livsvägen.

Uno och Elisabeth Svedin (Paradoxens redaktörer)

INNEHÅLL

Sid 4	Ordförande Margaretha berättar (Margareta Svensson Paras)
Sid 5	Välkommen Åsa/Det är tillsammans vi gör skillnad (Åsa Holmsten)
Sid 6	Det finns en värme här som går rakt in i hjärtat (Helene Rödbro)
Sid 7	Ibrahim och Hasse (Helene Rödbro). Mer om Samsjuklighet (Karin Rågsjö)
Sid 8 - 9	Konst, Glädje och Gemenskap (Camilla Heden)
Sid 10	Svårfångade ögonblick (Birgitta Lounela)
Sid 11	Ny Gemenskaps vårutfärd (Elisabeth Svedin och Carl-Erik Olsson)
Sid 12	Vikten av sociala nätverk (Uno Svedin)
Sid 13	“Till Dig” Sång (Stefan Jämtbäck)/Konstfoto (Lotta Olsson)
Sid 14	Dom Fläckfria (Fredrik Bergman)
Sid 15	De svartvita tangenterna har alltid varit min oas (Jade Ell)
Sid 16	Att återvända till Ny Gemenskap – Där alla får vara med. (Taina berättar)
Sid 17	Från skattgrupp till framtidsdrömmar/Anthony bor i skogen (Helene Rödbro)
Sid 18	Ny Gemenskaps seglarläger på Koviken (Elisabeth Svedin)
Sid 19	Intryck från Seglarlägret (Elisabeth Svedin)
Sid 20 - 21	Med en passion för det skriva ordet (Eyob Tecele berättar för Elisabeth)
Sid 22 - 23	Tillbaka på Västberga gård efter 80 år (Camilla Heden)
Sid 24	Dikter “A hundred lives och Autumn” (Ildiko Agapescu) Konstfoto (Lotta Olsson)
Sid 25	Claus Haldin - (Haiku poet), Dikt “Genomskinlig” och Målning (Lotta Olsson)
Sid 26	Vi minns Harald (Many Nelder) Vi minns Paco (Mirjam Pohjolay)
Sid 27	Vi minns Berit (Mikael Nylén, Elisabeth Svedin)

Ordförande Margaretha berättar

I skrivande stund närmar sig advents- och jultiden. Det var då, för närmare 60 år sedan (1968) som initiativet till Ny Gemenskap togs. Flera aktiva inom olika församlingar i Stockholm brottades med tanken på att många av församlingarnas portar var stängda under julen. Samtidigt som människor i hemlöshet, ensamhet och isolering levde sida vid sida med överflöd, familjegemenskaper och de som önskade engagera sig. Ett nätverk av aktivister tog kraftfulla initiativ och församlingshem öppnades för mat, gemenskap och inbjudan att fira julens budskap.

Jag minns när jag i mitten av 70-talet var med "ett-åringarna" då Ny Gemenskap och Katarina församling öppnade Allhelgonasalen under Jul och Påsk. Det var otroligt fascinerande med alla engagerade som gjorde det möjligt, människor som kom, artister som underhöll och framför allt den fina gemenskapen och stämningen.

Nu planeras det för Jul i Gemenskap 2025. Nu liksom då firar vi tillsammans med församlingar och inbjuder till julmat och gemenskap under julhelgen. Volontärer gör insatser och många kommer. Så blir även Påsk i gemenskap. Under årets lördagar är ännu fler församlingar engagerade för att öppna portarna för "Lunch i gemenskap" Behovet av sammanhang, någonsans att få vara den man är och få en stunds gemenskap, är fortsatt stort och t.o.m större i den tid och värld som vi lever idag.

I samband med att den lokal som Ny Gemenskap förfogade över på Kammakargatan inte längre kunde hyras, kom flytten till Västberga för 13 år sedan. Behovet att finnas kvar i Stockholms innerstad blev tydligt. Till en början så kunde Ny gemenskap i samarbete med Korskyrkan erbjuda öppet kafé med stöd under vardagar i Korskyrkans lokaler. Ett vinnande koncept som har fortsatt på andra platser som i Söderhöjdskyrkan, Västerorts kyrkan, Öppna dörren. Församlingen står för lokaler och Ny Gemenskap för personal och volontärer. Diakoni i praktiken med ett socialt arbete för människor som behöver det och en möjlighet från församlingen att erbjuda och inbjuda till samtal och andakt för den som önskar. Ett samarbete som för Ny Gemenskaps del som ger ekonomisk möjlighet att finnas där människor som mest behöver oss.

Margaretha Svensson Paras

När en förening som Ny Gemenskap kan göra insatser tillsammans med t ex någon församling då blir det möjligt och verkligt att kunna öppna porten för den som behöver. Det är så tydligt att detta samarbete bär frukt när det skapas tillit, struktur och kunskap om var och ens uppdrag.

I Ny Gemenskaps värdegrund står:

Ny Gemenskap är en politiskt och religiöst obunden medlemsförening med ändamål att skapa en meningsfull och trygg tillvaro med social gemenskap för personer med olika erfarenheter och bakgrund som tillsammans skapar en Ny Gemenskap. Föreningen verkar för medmänsklighet i praktiken. Allt sedan starten år 1968 vilar föreningen på en kristen grundsyn, med en självklar öppenhet för olika livsåskådningar och religioner. Ny Gemenskap värnar om alla människors lika värde, rättigheter och möjligheter.

Värdegrunden är vår ledstjärna i allt vi gör. Den som vill komma till våra verksamheter är välkommen oavsett vem man är, hur man mår, född i Sverige eller annat land! Önskan och visionen är att det dessa öppna kaféer skulle finnas i betydligt fler stadsdelar i Stockholm! Ny Gemenskaps port är öppen - gärna i samarbete med andra församlingar/organisationer!

Men önskan och hopp om ett gott år 2026!

Margaretha S Paras - Ordförande Ny Gemenskap

Välkommen Åsa:

Ny Gemenskaps Verksamhetschef!

Bland många sökande till tjänsten beslutade styrelsen att Åsa skulle få uppdraget. Hennes kunskaper, erfarenheter och förhållningssätt blev vägledande för beslutet. Hon har en lång erfarenhet av socialt arbete och ledarskap t ex som chef inom socialpsykiatri, boendestöd, HVB-hem och stödboende. Åsa kommer från Hälsingland och bor nu i Stockholm. En förebild hon har är Pippi Långstrump som är modig, rak och orädd. Så är hon vass på att göra mål i fotboll...

I två månader har Åsa arbetat hos oss. Det har blivit en rivstart med många ärenden och behov att hantera. I sin ansökan skrev Åsa att hon är "Utvecklingsinriktad och relationsskapande ledare, med stort engagemang för medarbetare, kvalitet och långsiktighet!" Det stämmer – det har vi redan fått se prov på. Vi i styrelsen för Ny Gemenskap ser fram emot ett fortsatt gott samarbete!

Margaretha /Ordförande

Det är tillsammans vi gör skillnad

Vi lever i en tid där samhället är mer uppkopplat än någonsin. Vi kan nå varandra med ett klick, följa varandras liv i sociala medier, och dela ögonblick med tusentals människor. Ändå möter vi varje vecka människor som inte har någon alls. Inte ett hem, inte ett sammanhang, inte någon som frågar hur de mår. Det är en motsägelse som vi i Ny Gemenskap möter dagligen. Samhället, som är snabbt, digitalt och flexibelt har lämnat många efter sig. Och det är ofta just de vi möter: äldre människor med låga pensioner som knappt får pengarna att räcka till mat, ännu mindre till socialt liv. Människor utan fast bostad, som kanske inte ens har en mobiltelefon, än mindre en digital närvaro. De finns mitt ibland oss, men är ändå osynliga för det samhälle som rusar vidare.

Men samtidigt ser vi också en annan sorts gemenskap växa fram. Den långsamma. Den närvarande. Den som börjar med ett samtal över en kopp kaffe i våra öppna hus. Den som växer när någon för första gången på länge blir kallad vid sitt namn. När någon säger: "Hur mår du?"

Det är lätt att tro att ensamhet bara är ett känsloläge – men det är också en samhällsfråga. En följd av hur vi organiserar våra liv, våra städer, vårt välfärdssystem. Vi ser det tydligt hos de pensionärer vi möter: efter ett långt arbetsliv är det många som lever under existens-

minimum, utan råd att gå på aktiviteter, köpa mediciner eller ens unna sig en kaffe ute. När inkomsten inte räcker till mer än det allra nödvändigaste så försvinner lätt även orken och modet att söka gemenskap. Samtidigt är det just gemenskap som kan vara den avgörande faktorn för att livet ska vända. Den mänskliga kontakten. Den lilla omtanken. Vi ser det gång på gång: hur människor som varit tysta, inåtvända, kanske till och med misstänksamma – plötsligt börjar prata, le, engagera sig. Inte för att deras materiella villkor förändrats – utan för att de blivit sedda.

Vi vill därför påminna oss själva – och alla er som läser detta – om att gemenskap inte behöver vara storslagen för att vara verklig. Det kan börja med att någon blir inbjuden att sitta med vid bordet. Att någon får frågan: "Hur har du det egentligen?" Att vi, mitt i vardagens stress, väljer att se den som annars är osynlig.

Paradoxen med dagens samhälle är att vi har fler sätt att kommunicera än någonsin, men färre riktiga möten. Men här, i vår organisation, har vi chansen att vara en motrörelse. Att skapa rum där ingen är osynlig, för gammal, för fattig, för sliten eller för trasig för att få tillhöra.

Vi bygger något tillsammans. Inte bara en stund av tak över huvudet eller en matkasse för dagen – utan relationer, respekt och en känsla av värde. Det är en ny sorts gemenskap, men kanske också den äldsta vi har: ett inkluderande som säger du är viktig, du är välkommen, du hör hemma här. När vi ser tillbaka på året som gått – på alla möten, alla måltider som delats, alla samtal, skratt och tårar – är det tydligt: det är tillsammans vi gör skillnad.

Åsa Holmsten/Verksamhetschef

Åsa Holmsten

”Det finns en värme här som går rakt in i hjärtat”

Reportage från socialminister Jakob Forssmeds besök på Ny Gemenskap

En grå oktobermorgon fylls Café Södermalm av doften av kaffe och nykokt gröt. Klockan är strax efter tio när socialminister Jakob Forssmed kliver in genom dörren. Lokalen är redan full – av samtal, skratt, trötta morgonansikten och välbekanta blickar. Här, i Ny Gemenskaps vardag, möts varje dag människor i hemlöshet, ensamhet och social utsatthet med värme, omtanke och respekt.

Det tar inte många minuter innan ministern står i serveringen, delar ut kaffe och möter gäster med ett leende. Det blir tydligt att mötet mellan politik och vardagsverklighet här sker på riktigt – nära, levande och genom riktiga berättelser.

Jacob Forssmed

Värme, relationer och möten som bär.

När Forssmed slår sig ned vid ett av borden är det med synbar eftertanke. ”Det finns en värme i lokalen som är påtaglig. Här träffas människor som hittar vänskap, gemenskap och mening. Jag har haft flera fina samtal med personer som vittnar om hur relationsbyggande Ny Gemenskaps verksamhet är”, säger han efteråt.

Det är just dessa möten som blivit Ny Gemenskaps kännemärke. Här är det inte bara maten, värmen eller de praktiska stödinsatserna som gör skillnad – utan relationerna. Det enkla i att bli sedd, att ha en plats dit man kan komma, att höra till.

Samsjuklighet - den stora samhällsutmaningen

Under förmiddagen fördes också viktiga samtal om de alltmer komplexa utmaningar som många av våra gäster lever med. En av dem är samsjuklighet, när psykisk ohälsa och missbruk förekommer samtidigt.

Forssmed beskriver problemet som en av vår tids största socialpolitiska utmaningar:

”Den största utmaningen i arbetet mot social utsatthet är just samsjukligheten. De här personerna skickas ofta runt mellan olika verksamheter utan att få den hjälp de behöver. Därför arbetar regeringen med en samsjuklighetsreform, som handlar om att vården och socialtjänsten ska samverka bättre runt individen”

”För många av våra gäster är detta inte en abstrakt politisk fråga, utan en konkret verklighet. Många har upplevt att de fallit mellan stolarna, inte passat in i någon ruta – och därför inte fått den hjälp de har rätt till.”

”Det betyder mycket att beslutsfattare möter verkligheten här”

När besöket närmade sig sitt slut sammanfattade verksamhetschef Åsa Holmsten dagen: ”Det betyder mycket att beslutsfattare tar sig tid att möta både människor i utsatthet och de verksamheter som finns där för dem varje dag. Det är i samtalen och i förståelsen som förändring kan börja.” Forssmed tackade för att han fått vara på plats – nära vardagen, nära de röster som sällan hörs.

Helene Rödbro

Ibrahim och Hasse - Två berättelser som berör

Jakob Forssmeds besök innehöll också flera personliga möten. Ibrahim berättade att han tidigare levit i hemlöshet, men nu har fått egen bostad och själv engagerar sig som volontär ibland. För honom har gemenskapen på Ny Gemenskap hjälpt honom att hitta stabilitet och mening i vardagen.

Hasse, en annan av våra dagliga gäster, berättade om sin vardag med stöd från både Ny Gemenskap och vården: "Jag går på Mariateamet och får metadon. Det funkar jättebra. Sen kommer jag ofta till Café Södermalm. Det här stället behövs verkligen. Jag brukar bära ut Ny Gemenskaps skylt ibland på morgonen – och då får jag ett extra ägg."

Ibrahim

Hasse

Det är små berättelser, men de bär en enorm betydelse. De visar vad trygghet, rutiner och mänsklig kontakt kan betyda – och hur små handlingar kan ge människor kraft att fortsätta.

Helene Rödbro

(läs även sid 18 där Ibrahim berättar om Ny Gemenskaps seglarläger/red. anm.)

Mer om samsjuklighet.

Karin Rågsjö är en mångårig vän till Ny Gemenskap. Hon skrev även ett kapitel i Ny Gemenskaps 50 års jubileumsbok "Medmänsklighet: Politiker kommer och går, men hemlösheten består" Hon har ett mångårigt politiskt engagemang bl.a. inom sjukvårds och missbruksfrågor och hon skriver här lite mer om utmaningarna kring samsjuklighet.

/Red. anm.

Många personer har dels en psykiska ohälsa som tas om hand av sjukvården i Regionerna (f.d. Landstingen) och dels ett missbruk som är Kommunernas ansvar via socialtjänsten. Dessa personer bOLLAS ofta mellan regionerna och kommunerna och insatserna blir därför tillfälliga och splittrade eftersom ingen tar ett helhetsansvar för deras problematik.

Karin Rågsjö

Detta benämns "Samsjuklighet" och målgruppen är stor. Psykiatrin ska självklart ha en kompetens på område "beroende". Det måste finnas möjligheter för personer med beroendeproblematik att få behandling mot psykiatriska tillstånd inom regionernas psykiatri.

Ett återkommande problem är den bristande tillgängligheten till behandling mot beroende, vilket både ur patientens perspektiv, men också ur ett samhällsligt perspektiv är detta djupt problematiskt. Beroende är idag kategoriserat som en sjukdom med rötterna i social struktur och genetik samt är relaterat till den omvärld vi befinner oss i. Det finns idag en stor brist på bra ingångar har ett beroende, dvs ställen dit de kan komma anonymt och få hjälp. Det behövs en öppen beroendevård med en tydlig ansats att gripa in tidigt. Och det bör ske innan det skadliga bruket har accelererat och skapat problem med bostad, försörjning etc.

Forskningsresultat visar att nio av tio personer med missbruk eller beroende helst vill söka hjälp inom hälso och sjukvården. Endast 5 procent vill helst söka vård inom socialtjänsten. I de flesta jämförbara länder organiseras vården annorlunda än i Sverige. De har också lägre dödstal. Av EU:s 28 länder har sjukvården i 25 länder ett samordnat behandlingsansvar för psykiatri och missbruk. Sverige och två andra länder har kvar parallella huvudmän dvs. Regionerna och Kommunerna.

Välfärden måste även nå de som är de mest utsatta. Och framför allt måste resurserna till barn och unga i riskzon stärkas. Det behövs en större satsning som når ut till alla behövande – Inte minst behöver psykiatrin och beroendevårdens kunskap förbättras om kombinationen av "beroende" och "psykisk ohälsa" skall kunna hanteras bättre.

Karin Rågsjö

KONST, GLÄDJE OCH GEMENSKAP

Årets vernissage på Västberga Gärd fylldes av färg, glädje och skaparlust när Ny Gemenskaps konstgrupp, under ledning av Niina Kulgavaia, visade upp årets samlade verk. Utställningen lyste av kreativitet och publiken fick njuta av allt från stämningsfulla landskap och färgstarka blomstermotiv till lekfulla änglar och politisk konst.

Tomas

De två nedersta tavlorna gjorde jag till folkomröstningen om kärnkraft redan 1979, så det var ju ganska längesen, berättar Tomas. Den översta målningen är ny och föreställer en fågel. Fenix heter målningen.

Ann-Marie målar alltid med natur som tema, ofta med en måne på bilden.

Ann-Marie har gjort framsidan till årets Paradoxen

-Våtmark heter de två översta tavlorna som jag har målat och den understa kallas Ängel i sol, berättar Lotta.

Lotta - som även har med, dikt, konstfoton och en målning i årets paradoxen

Spräckt spegel och Samspel heter två av Sixtens bidrag till årets konstatställning. -Jag kom fram till en del väsentliga faktorer i livet och sedan visade det sig att de överensstämde med föreställningar som finns hos urinvånare i Kanada, berättar Sixten. Kraften, tanken och känslan befinner sig i ett samspel enligt dem. Sedan lade jag själv till ytterligare två element - tekniken och den omgivande anden. Det blev tavlan Samspel.

Sixten

Vernissage-deltagare. Från vänster: Tomas, Ann-marie, Lotta, Eduard, Cathrine, Niina, Sixten, Uno och Elisabeth.

Niina

Niina, som lett konstgruppen i 20 år, bidrog med tre färgsprakande tavlor till utställningen.

- De föreställer alla blommor, berättar Niina. Teamat är "väntar på sommaren" för det tror jag många gör just nu!

En konstnär som också bjöd på ett blomstermotiv i år var Eduard.

- Stadsvy från Gamla stan är annars min paradgren, skrattar han. Men i början av Coronapandemin passerade jag förbi skolan där vi bor och då hittade jag de här tulpanerna. Jag tog med mig blommorna hem och målade av dem direkt.

Vid sidan av Eduards målningar hänger två tavlor med motiv av livfulla änder.

- Jag älskar fåglar och den här bilden har jag målat efter figuren som jag har här i handen, berättar Cathrine. Jag älskar färgerna och variationen av färger som skiftar. Den andra tavlan föreställer en fantasi-and som jag har målat hemma när jag hade inspiration. Änderna ser lite ledsna ut båda två, men de ska egentligen vara glada, slår hon fast.

Även Uno och Elisabeth Svedin delade med sig av sin konst på årets utställning. Uno som också agerade konferencier under vernissagen berättar att hans tavla sprider en känsla av tidig vår. -Trädet har inte slagit ut än, utan väntar på våren, berättar han.

Elisabeth arbetar med tovning och naturmaterial i sitt skapande.

- Jag utgår från en träbit eller en sten för att se vad den uttrycker och väljer sedan färg och struktur på den tovade ullen. Ibland får jag vänta länge tills jag hittar rätt kompletterande träbit eller rätt ullnyans. De avfotograferas sedan och trycks upp på Canvas. berättar Elisabeth.

Uno

Eduard

Cathrine

Vila vid denna källa, heter den här tavlan som är skapad av Elisabeth.

Camilla Heden

Svårfångade Ögonblick

I maj i år reste Ny Gemenskap på vårutflykt till Strängnäs och Mariefred. Jag fick frågan på vårvintern om jag möjligen kunde förbereda ett program; Vilka ställen skulle besökas och ställen att äta på. Det var fint att få välkomna er och bjuda på en semesterdag med lite sol, mat, historia, ångtåg och fika. En av mina döttrar, Sofia, var med och min man Hannu

Det var lite extra fint att min familj var med eftersom ert besök väckte många minnen från min tid som "ettåring" 1988-1989 (dvs att under ett år vara en ung heltidsvolontär via Svenska kyrkan) och sedan dessutom en hel del besök på Ny Gemenskap som volontär under åren 1990-1995. Faktiskt förstår jag inte riktig vem jag skulle varit utan de där åren. Vad är det jag tänker på då?

En första sak är att möjligheten att bli "ettåring" kom just när jag inte visste vad jag skulle göra här i livet. Jag hade varit i Taizé – den ekumeniska komuniteten i Frankrike, som också var (och är) en mötes-och lägerplats för många unga. Jag fick en inbjudan till återträff för svenskar som varit där och den var händelsevis på övervåningen på "Kammis"; (Ny Gemenskaps gamla lokal på Kammargatan). Året därpå blev jag "ettåring".

En viktig sak var mötet med en mängd människor med väldigt olika livserfarenheter och livssituationer. Dels runt matborden på Kammis, dels vid alla hembesök. När vi t.ex. tog tunnelbanan till ändstation och blev där mötta av några Ny Gemenskapare och sedan guidade de oss över och under diverse stängsel ut på nån slags industritomt. Där hade de sin provisoriska bostad och vi blev bjudna på fika med bullar och hade en pratstund. Inget märkligt, men samtidigt mycket märkligt.

Viktigt var sen handlednings kvällarna hemma hos Svedins där man kunde prata och reflektera över alla dessa människor och livsöden man mött.

En gång var vi på besök hos några Ny Gemenskapare med finska släktrötter. De bodde i ett läger i skogen nära Drottningholms slott. Vi bjöds bland annat på strimlad, inlagd svamp. Jag smakade artigt, men tänkte att det var en förryckt sak att äta. När jag sedan fick kontakt med min man Hannus finska släkt, förstod jag att sådan svampsallad ska finnas på alla finska fest-bufféer.

Kanske kan den händelsen symbolisera något av vad jag lärde mig på Ny Gemenskap; dvs. att inte för snabbt döma ut ngt konstigt innan man vet bakgrunden till det som man upplever. Livsvisdom, lärdomar och vänner kan dyka upp på oväntade ställen.

1994 skrev jag en kandidatuppsats på socionom utbildningen. Jag ville skriva en uppsats om mänskliga möten. Men hur? Jag valde till slut att intervjua några som tidigare varit "ettåringar" som berättade om de där alldeles speciella mötena mellan människor på Ny Gemenskap. När uppsatsen blev klar fick den titeln "Svårfångade ögonblick – vad är ett mänskligt möte". Jag ska inte redogöra för uppsatsen, men en sak jag alltid bär med mig är att vid goda möten mellan människor i olika situationer, är det inte så givet vem det är som hjälper vem. "Ingen värd, ingen gäst" som vi så ofta sa på Ny Gemenskap.

Birgitta Lounela

Birgitta och Sofia

Ny Gemenskaps vårutfärd till Strängnäs-Mariefred

Ny Gemenskap har en mångårig tradition att varje vår göra en längre dagsutflykt. Oftast är det någon gammal vän till Ny Gemenskap som inbjuder oss. I år var vi 51 resenärer och vi var så glada att Ny Gemenskaps gamla vän Birgitta, sedan snart 40 år, hade förberett allt så väl. Hon guidade oss först i en intressant historisk vandring i Strängnäs. Sedan bjöd Ny Gemenskap på en mycket uppskattad och läcker lunch på en restaurang. Därefter åkte vi vidare till Mariefred där vi bjöds på fika av Birgittas familj på IOGT gården. Sen fick alla åka med museijärnvägen Östra Sörmlands Järnväg, ÖSIJ.

Först lite bakgrund till denna järnväg.

Till Mariefred hade dåvarande enskilda järnvägen NrSIJ, "Norra Södermanlands Järnväg", byggt en sidobana från Läggesta till Mariefred som anknöt till deras huvudlinje Södertälje-Eskilstuna. Då blev det också möjligt att komma med båt till Mariefred och sen via tåget ansluta till stambanan i Läggesta, för vidare transport och även omvänt. På 1930-talet blev denna privatbana förstatligad, men sträckan lades ner i början av 1960-talet, som så många andra "olönsamma" linjer. Då fick musei-järnvägen i Mariefred, ("Östra Sörmlands Järnväg ÖSIJ") möjlighet att överta banan och även förvärva tåg och vagnar från andra smalspåriga 600 mm museijärnvägar. Det är ett stort och tidsödande, ideellt arbete som behövs för att renovera och hålla igång dessa lok, vagnar och spår.

I Mariefreds godsmagasin finns en intressant utställning över de olika smalspårs järnvägarnas historik i Sverige.

När alla resenärer hade satt sig i tåget i Mariefred för färden t.o.r. Läggesta, gav Stinsen sin traditionella avgångssignal med sin stinsflagga. Stinsen var i gamla tider chef för hela järnvägsstationen inklusive personalen. Förutom att se till att tåget kom iväg rätt i tid ansvarade han för den övergripande säkerheten längs tågsträckan. Till sin hjälp hade han ofta en tele-

fon där han kunde hålla kontakt med stinsen på nästa station, så att t.ex. inga tåg möttes på ett enkelspår. (Denna telefon linje är nyligen renoverad.)

Vi fick dock åka med ett äldre diesellok, eftersom de var för få "personal" för att även köra ångloken. Personvagnarna i tåget var mycket snyggt renoverade. De hade hårda träbänkar längs långsidorna, eftersom de smalspåriga 600 mm-banorna med sina smala vagnar inte klarar sittning i bredd. Vagnarna gnisslade och skakade och man fick verkligen en känsla för hur det var att åka tåg på de små banorna för drygt hundra år sedan. Konduktören på tåget klippte våra biljetter, men hade även som uppgift att bromsa vagnarna manuellt efter lokförarens signal.

När museijärnvägen i vanliga fall använder ånglok, så krävs det förutom lokföraren, ytterligare en person med på loket i form av en eldare, vars uppgift är att hålla igång ångpannan. På den gamla tiden hade lokföraren och eldaren var sin del av förarhytten som revir. Lokförarens anseende var högt. Han serverades t.ex lunch vid dukat bord, medan eldaren som hade ett smutsigt och mödosamt arbete hade låg status. Innan tryckluftsbromsarna kom, som styrdes centralt från loket, fanns det s.k. "Bromsare" De satt i små öppna bromskuror vid vagnarna, där de manuellt skötte bromsningarna efter signaler från lokföraren. Det var ett slitsamt och väderutsatt arbete och de hade även en låg status inom järnvägen.

Varmt tack till Birgitta med familj och Ny Gemenskap som gjorde denna traditionella resa möjlig även i år. Solen sken och det blev en fantastisk skön och intressant utflyktsdag.

Elisabeth o Carl-Erik

(För er som är intresserade av tåghistorik finns mer beskrivet i Ny Gemenskaps historieskrift "Västberga Nu och Då" Där finns info om den järnväg som gick bakom norra Annexet och annan järnvägshistoria.)

Hela gänget på utflykten!

Vikten av sociala nätverk

Vad är viktigast i livet? Det är ju en intressant fråga för de flesta av oss.

Kanske är det mat? Utan något att äta så tacklar man av mycket snabbt. Eller är det "tak över huvudet" i ett land med kallt klimat? Men även om man nu ändå inte hittar en plats i öppet hus/vinternatt så är det i alla fall inte så illa att ha något så när bra kläder, mössa och ordentliga kängor när det fryser på och blåser som värst. För många Ny Gemenskapare kan det allra viktigaste vara rätt mediciner vid rätt tid. Eller den vänliga omvårdnaden om illa åtgångna trasiga fötter, efter att ha behövt gå gata upp och gata ner alltför många timmar. Allt detta är inte alls acceptabelt i ett land som kallar sig ett välfärdsland. Rörelsen mot att som samhälle i bästa fall hasa sig iväg till att åtminstone vara ett välgörehetsland är redan satt under granskande lupp.

Även om det är helt nödvändigt att se till att de absolut nödvändigaste resurserna tillhandahålls som utflöde av vad ett gott samhälle bör stå för, så är det ytterligare andra saker som behövs utöver ett minimum. Hur vi tar hand om varandra och skapar en social och kulturell medmänsklig kultur - en nyare Gemenskap. Den ömsesidiga medmänskliga samvaron - person till person. Ett annat sätt att uttrycka just detta är att skapa förhållanden - inte bara rent fysiska som tak överhuvudet och något att äta - utan också skapa fortlöpande möjligheter att själv kunna få välja, att bli sedd, att bli i anspråkstagen om man skulle vilja det och att prata med andra om stora och små saker i livet.

Men det är viktigt att livet också får bestå, av mer än enbart det nödvändigaste. Vi behöver också bli inspirerade av olika former av musik, kultur, konst och annat skapande. Kanske spela schack tillsammans med en som man inte kände tidigare. Och att själv få ta del av detta tillsammans med andra. Det kan också handla om att lyssna tillsammans på de av oss som har sångens kapaciteter, gåvor och villighet att dela med sig genom egna uppträdanden som enskilda trubadurer eller körer.

Fotograf Lotta Olsson

Detta är också sådant som Ny Gemenskap står för, bjuder in till, ger resurser till - att dela med sig av. Att vid de stora helgerna öppna upp för en delaktighet - snarare än att dra sig undan i mindre mer privata små enklaver med stängda dörrar gentemot de som bara har gatornas kalla ramverk att hålla tillgodo med. Det handlar om glädjen i att skapa något tillsammans i form av vår gemensamma vision.

Men också de många små, men avgörande insatserna från en härskara så sinnade personer som gärna vill dra några strån för att få till stånd dessa avgörande samhällsliga skapande processer. Det handlar om att bidra med precis så mycket som var och en är beredda att satsa, men också glädjefyllt delta i vad andra bidragit med. Det är som ett enda stort "knyt-mat" party.

Känslan av att vara med om att bygga ett mänskligare samhälle där alla är såväl bidragsgivande som glädjefullt mottagande. Det handlar om vikten av medverkan i skapandet av det stora sociala nätverk som är det samhällsliga livets ständigt föränderliga - men ändå tillräckligt stabila - villkor.

Som den gamla kampsången lyder: "Vi är ett träd med djupa, djupa rötter. Aldrig ger vi upp".

Uno Svedin

Till Dig

Stefan Jämtbäck, poet och låtskrivare, sjunger och spelar regelbundet på Västberga. Här publicerar vi en nyskriven låt av honom.

Till dig som är slut av semester
helt socialt utbränd av grillning och fester,
som innerligt längtar till arbetets lunk
långt från campingens alla filurer
till vilan i vardagsstrukturer.

Till dig som vill fortsätta vara
ha kvar alla lediga stunder och bara
få ägna dig fullt ut åt sånt som du vill,
som blir stressad när kneget nu gläntar
på dörren och plikterna väntar.

Till dig som har känt det i magen,
och vändats i veckor för första skoldagen,
som ensam får bära en oro som tär,
som mest längtar tills plugget är över
och saknar det stöd du behöver?

Till dig som har drabbats av livet
som fräntagits något du tagit för givet
som upplever vanmakt i allt som nu sker,
som trots sommarens ljus mest är dyster
och saknar din tappade lyster.

Till dig som är långtidssjukskriven
och du som sen länge mest känt dig uppgiven
på grund av att jobbet du hade försvann,
eller du som har tomt på ditt konto
och hoppas på trissvinst nu pronto.

Till dig som fick svälja förtreten
och se den planerade långledigheten
försvinna i fjärran när du blev beordrad
av chefen att täcka en lucka,
en uppgift du inte får ducka.

Till dig som helt enkelt är lycklig,
hänrycklig, omtycklig, komplett grusvägscyklig,
och du som i sommaren hittat dig själv
genom aktivitet och strapatser
med pauser på bra insiktsplatser.

Till dig och till mig nu en önskan
om mjukstart och sinnesro i eftergrönskan,
om chans till balans och om höstnederbördor
i mängder vi orkar att bära
och värme som håller sig nära.

Text & musik: Stefan Jämtbäck

Fotograf Lotta Olsson

“Dom Fläckfria” hos Ny Gemenskap

Rockbandet ”Dom fläckfria” uppstod för några år sedan på ”Bostället”, (Stadsmissionens akutboende på Högbergsgatan). I källaren under Bostället fanns ett bortglömt rum med dammiga musikinstrument.

Personal och boende började smyga dit på nätterna.

-Det fanns människor på akutboendet som hade spelat i kommunala musikskolan som barn, säger Fredrik Bergman, som då var personal på boendet. Trevande försökte vi stämma upp de gamla instrumenten och minnas ett och annat ackord. Först spelade vi bara ”covers”, men det lät sällan bra. En mängd människor kom och gick, tills bandet några år senare fick en kärna av fasta musikanter och snart också egna nyskrivna sånger och som speglade ett hårt och kallt Stockholm.

Idag har ”Dom fläckfria” ett 40-tal egna låtar. Bandet består av Tess Lundberg och Alexandra Tsiapalis på sång, gitarristerna Markku Ranta och Kent Bäcklin, Jonas Roos på trummor och Fredrik Bergman på bas. Numera skriver de ofta sina sånger ihop. Förra året var ”Dom fläckfria” i anrika ”Silence studio” i Värmland och spelade in en EP. Den heter ”Ta mina skor om du går ut ikväll” (finns på Spotify). Dom fläckfria har de senaste åren haft ungefär en spelning i månaden. - Och det är väl ungefär så mycket vi orkar med, säger Fredrik.

Bandet har spelat på folkparker, punkfestivaler, socialkontor, kulturhus, kyrkor, fester och krogar.

- För oss har det varit särskilt kul att få spela hos Ny Gemenskap. Det är precis vår publik. Vi har spelat två gånger i Västberga och en gång på Kafe Söder vid Mariatorget. Vi möter så många människor som lever hårt och utsatt och som helt saknar röst i det offentliga. Kan våra sånger skapa lite förståelse, lite igenkänning, lite röst i denna segregerade stad – då är det bra.

Dom fläckfria är numera en del av det sociala kooperativet ”Street minds”. Föreningen har också stadsvandringar där människor som lever eller har levt i hemlöshet berättar om sina kvarter. Efter nyår kickar ”Street minds” igång ”Stretarna”, dvs. en arbetsförmedling med IPS-tjänster som ska hjälpa människor i utsatthet att få jobb.

-Det blir väldigt kul och spännande, säger Fredrik. Intresserade får gärna höra av sig. Vi ser organisationer som Ny Gemenskap, Convictus och Equal som våra systrar och bröder. De här föreningarna behöver hjälpas åt, kroka arm och dra åt samma håll – då blir vi starka på riktigt.

Fredrik Bergman berättar

En av deras sånger har denna vers
*”Jag finns där om du faller omkull, sliten och märkt- men jag finns där ändå
Kör du i diket, slå en signal, jag vet allt om att ramla omkull”*

Fredrik, Tess, Jonas, Alexandra, Marco, Kent

De svartvita tangenterna har alltid varit min oas

Det står ett gammalt upright piano på Västberga Gård. För mig är det så symboliskt - då det var just ett sådant piano som blev min räddning för många år sedan - när jag fick stanna hos den nya fosterfamiljen.... Där stod det just ett gammalt piano - som kom till att bli min förtroliga vän som jag kunde dela mina innersta tankar och funderingar med.

Det är nu under ett par år som jag kommit och gästat Västberga Gård och spelat min musik - och då ibland med gästartister. För mig känns det så självklart att dela min musik - för jag är så medveten och känner mig tacksam för den chans jag en gång fick till ett kärleksfullt liv hos min skyddsängel, som tog sig an mig som fosterbarn. En plats där jag fick stanna kvar. Hon hade hört att en annan familj hade tagit ytterligare ett fosterbarn, fast de redan hade många, Hon blev orolig och gjorde sig ett ärende till dem för att kolla att allt var OK. Hon fångade ett ögonblick och insåg att jag inte kunde stanna där, utan tog det modiga beslutet där och då och bestämde sig för att ta sig an mig. Utan myndigheternas tillstånd tog hon tag i min hand och satte mig i baksätet på den ljusblå folkvagnen. Det ljudet kommer jag fortfarande så starkt ihåg. När vi kom fram märkte jag av skillnaden - ett hem med doft av nybakade bullar. Men jag kunde tyvärr inte stanna kvar hos henne då - i och med att hon var tvungen att ansöka om tillstånd från myndigheter för att kunna låta mig stanna hos dem. Så det blev en jobbig resa tillbaka till det andra fosterhemmet en tid. Men till slut blev hon godkänd, så jag kunde landa hos henne. Jag var 4,5 år gammal efter sex tidigare fosterhemsplaceringar. Jag kände mig trygg där resten av mitt liv.

Under mina år som låtskrivare tyckte min fostermor ofta att det var synd att jag inte skrev mer på svenska. Det har blivit mycket mer av det på senare år - till svenska artister som Olivia Lobato och Mariette - men tyvärr hann hon själv aldrig få uppleva detta. Nu när vi snart står inför julen blir jag tyvärr även påmind om hennes bortgång - som var på själva juldagen - för nu 15 år sedan. I samband med detta, lät jag händerna falla över tangenterna och då kom denna text - med melodi till mig - på svenska...

Jade Ell

Fotograf Lena Nilsson

Din efterklang

Klockor klingar ut i vinternatt
kvar är ekot av vad som blev sagt
I tystnaden så ryms en evighet
bortom allt vi nånsin vet
Men din efterklang dröjer kvar
starkare nu än den någonsin var
hör jag dig - svara mig det blir till
en ton ifrån himmelen

Och jag ser snöflingor singla ner
ljudlöst faller på den vita säng
Saknaden är som en öde stig
jag måste vandra för nu blir ingenting sig likt
Men din efterklang dröjer kvar
starkare nu än den någonsin var
hör jag dig - svara mig det blir till en
ton ifrån himmelen

Och nu är allt jag kan se all det där du ville ge
minnet lyser stjärnkligt du för oss alla
sån omsorg bar
Nu hör jag dig - svara mig det blir till
en ton ifrån himmelen
Klockor klingar ut i vinternatt
kvar är ekot av vad som blev sagt
Tystnaden bär på en hemlighet för bortom allt
finns en evighet...

Låttext av Jade Ell

Att återvända till Ny Gemenskap

Där alla får vara med.

Tania berättar sin livs historia och om hur Ny Gemenskap både var en vändpunkt i en svår tid i livet. Men också nu många år senare är en plats för gemenskap och tillhörighet, som hon återvänt till som pensionär.

Min släkt härstammar från Viborg i Karelen, som Ryssland annekterade i vinterkriget 1939-1940. Mina morförfärdrar, min mamma och 500 000 karelare fick bara 10 dagar på sig att akut lämna sina hus och hem med allt vad de ägde för att fly till Finland. Detta har traumatiserat många karelare i generationer och satte även djupa spår hos min familj och släkt. De bosatte sig i Helsingfors och jag föddes där 1955. Sen flyttade vi till Mölndal 1961 och det blev ett nytt uppbrott att lämna släktingarna i Finland.

Jag hade en jobbig barndom med en mamma med dålig psykisk hälsa. Jag tappade fotfästet i tillvaron i 11-12 års åldern och jag och syrran började knarka med allt vad det innebar. När jag var i 15-årsåldern kraschade allt med en rejäl familjekris, när mamma hamnade på mentalsjukhus. Så en dag stängde jag bara ytterdörren och kom aldrig mer tillbaka.

Jag kom så småningom till Stockholm, som är en ensam stad för oss som kommer från ett annat land eller annan plats i Sverige. Det blev under åren många ungdomshem och institutioner för mig, men jag hamnade aldrig i fängelse. Men man får slåss för sitt liv. Det är ett helvete att vara hemlös. Man måste hitta lösningar hela tiden. Jag och en kille flyttade bl.a. in i ett hålrum i en pelare under en av Stockholms broar, där vi hade möblerat så det blev som ett litet hem en liten tid. Tills allt kraschade igen.

Sven Larsson och Taina träffades igen på Västberga nov 2025

Efter 30 år av missbruk blev jag mycket sjuk och hamnade på sjukhus. Jag kände mig totalt ensam och utsatt och storgriat. Men då la en sjuksköterska sin hand på min axel och jag kände ett stort stöd från henne. Jag insåg att jag hade nått botten och kom till insikten att "Jag måste sluta knarka".

Jag hittade då till Ny Gemenskap som då låg på Kammakargatan 36 "Kammis". Från att vara hemlös på Sergels Torg och bo i Lugnets industriområde (som nu är Hammarby Sjöstad) till att bli inkluderad och bli indragen i Ny Gemenskap för att hjälpa till. Trots att jag hade mina problem så hjälpte det mig jättemycket. Jag var även med i styrelsen några år. På "Kammis" träffade jag Sven Larsson som använder rullstol och han tipsade mig om att jag kunde jobba som personlig assistent, som jag sen fick som yrke under så många år.

Jag blev pensionär i våras efter 25 år som personlig assistent. Det blev mycket ensamt att tappa kontakten med arbetskamraterna och de dagliga rutinerna. Dagen blev helt tom och det blev många timmar att slå ihjäl. Jag och en granne kom då på att vi kunde dela på att vara hundvakt för en pigg, alert och smart pudel "Mocca". Det har varit väldigt välgörande för mig för jag tycker så mycket om djur och behövde regelbundet komma iväg på promenader i ur och skur för min hälsas skull.

Men jag behövde också kontakt med människor. Därför är det så värdefullt att efter alla dessa år kunna återvända till Ny Gemenskap. Tänk att föreningen fortfarande finns kvar och att jag kunde återknyta kontakten. Så viktigt att visionen från allra första början finns kvar - att alla ska få vara med. Det var också så glädjande att jag fick vara med på seglarlägret i somras och återknyta kontakterna med gamla och få nya vänner.

Det viktigaste är gemenskapen och att ha en tillhörighet i en så skrämmande tid som är nu. Att det finns en ro och en familjekänsla, mitt i allt som händer på vår sårade jord - som snurrar så snabbt att det är lätt att tappa fotfästet. Därför behöver vi varandra i gemenskap och kärlek.

Taina berättade för Elisabeth

Från skrattngrupp till framtidsdrömmar

Möt praktikanten Sara!

Under hösten har vi haft glädjen att välkomna Sara som praktikant hos Ny Gemenskap. I drygt två månader har hon varit en självklar del av verksamheten – alltid med ett varmt bemötande, ett smittande engagemang och en stark vilja att lära. Sara studerar till socialpedagog på Södertörns folkhögskola i Kista och har tidigare arbetat inom hotell, restaurang och förskola. När hon påbörjade sin praktik hos Ny Gemenskap möttes hon direkt av en varm och inkluderande atmosfär. Hon beskriver hur lätt det var att komma in i arbetet och hur både handledningen och stämningen gjorde att hon snabbt kände sig trygg.

Möten som gör skillnad

Det mest givande för Sara har varit mötena med människor – gäster, volontärer och personal. Att få lyssna, stötta och hjälpa i både stort och smått har känts meningsfullt. Många gäster säger att de känner sig sedda och att vi verkligen bryr oss. Det känns som ett viktigt jobb, berättar hon. Hon beskriver också hur hennes bild av hemlöshet och utsatthet har breddats. Det har blivit tydligt att det kan drabba människor i helt olika livssituationer – och att behovet av stöd är större än man ofta tror.

Utmaningar som utvecklar

Praktiken har också inneburit utmaningar. Ibland har det varit svårt att nå personer som inte vill ta emot hjälp eller delta i aktiviteter. Det har krävt tålamod, lyhördhet och en förmåga att möta varje människa där de befinner sig. Jag har lärt mig att man inte kan hjälpa alla på samma sätt – ibland handlar det mest

om att bara finnas där, säger Sara. Genom praktiken har hon också fått en djupare inblick i hur sociala stödinsatser samverkar. Hon har följt Uppsökarteamet och andra verksamheter och sett vilka vägar som finns för att hjälpa människor vidare mot boende – men också hur svårt det kan vara när systemen inte fungerar som de borde.

Sara

Små handlingar som betyder mycket

Sara berättar att hon gång på gång slagits av hur stor skillnad små saker kan göra. Ett varmt bemötande, en kopp kaffe eller en frukost kan ge kraft för en hel dag. Under sin tid här tog hon även initiativ till en skrattngrupp, som snabbt blev ett uppskattat och glädjefyllt inslag för många gäster.

Framtidsdrömmar växer fram

När Sara började sin utbildning var hon inställd på att arbeta med barn. Efter två månader hos Ny Gemenskap har riktningen förändrats – nu vill hon arbeta med vuxna i utsatthet och hoppas kunna återvända till oss i framtiden, kanske som kollega.

Ett varmt tack

Vi vill rikta ett stort tack till Sara för de två månaderna hon varit hos oss. Hennes engagemang, värme och initiativkraft har gjort avtryck – både hos gäster och personal. Vi önskar henne all lycka i sin fortsatta utbildning och framtida yrkesliv, och hoppas att våra vägar korsas igen.

Helene Rödbro

Antony bor i skogen och hittar värme hos Ny Gemenskap

Under åtta månader har Antony kallat ett tält i skogen för sitt hem. Där har han byggt upp ett liv som fungerar: tre sovsäckar för kylan, löv som isolering, ett stormkök och ett lugn han inte hade tidigare. Efter

Antony

svåra år med PTSD, ångest och depression säger han att naturen har hjälpt honom att må bättre.

Men vintern är tuff. Det är svårt att tvätta kläder, ännu svårare att torka dem, och sjukvården är inte alltid lätt

att få tillgång till. Därför betyder Ny Gemenskap mycket för Antony.

“Om du inte går till ställen som detta så är du helt ensam,” säger han. Här får han duscha, tvätta kläder, äta, värma sig, få kläder och skaffa sig nya vänner. “Jag älskar personalen. De gör så mycket för mig.”

Antony drömmer om att få träffa sin dotter mer regelbundet och att hitta en stabil plats att bo på. Tills dess fortsätter han kämpa – och Ny Gemenskap finns där som ett tryggt rum i vardagen och i kylan.

Helene Rödbro

Ny Gemenskaps seglarläger på Koviken

Britt Breman berättar

Jag blev så glad när jag blev tillfrågad om jag ville följa med på Ny Gemenskaps Seglarläger. Jag har sjövana för jag kommer från Västkusten. Jag gick några kurser, men jag begrep aldrig alla seglingens finesser, så därefter seglar jag bara med andra skeppare Eftersom segelbåtarna tillhör handikappklubben "Vindens vänner" så de är anpassade även för en sådan som mig som har svaga ben. Men mina armar är starka. Så med hjälp och stöd kunde jag ta mig i och ur båten Och det var härligt att få komma ut på sjön igen, med skickliga instruktörer.

Mitt största problemet är annars ensamheten. Jag flyttade till Stockholm för 8 år sen när jag blev pensionär, eftersom jag har släktingar här. Men jag vill ju prata om livet och vad som händer i världen med fler än de närmaste. Men det är ju problematiskt. Jag var t.ex. med i en grupp för funktionshindrade som var ute på vandringar i naturen. Men alla levde i sina egna bubblor och var ej intresserade av fördjupad kontakt. Men när jag kom till seglarlägret började jag och en annan deltagare prata och ganska snabbt blev det ett djupt samtal, där han berättade hur han flydde från Iran över bergen till Turkiet och hur hans fortsatta liv i Sverige blev. En annan deltagare var naturfantast och då fick jag lära mig om biotoper, livsmiljö, växter, insekter och djur och hur allt hänger ihop med varandra. Sen träffade jag Tanja och blev vän med fler intressanta personer under seglarveckan, som man kan hålla kontakt med efteråt. Det är så värdefullt att komma iväg på en sådan här minisemester.

Ibrahim berättar

För Ibrahim är det 10 års jubileum sedan han var förra gången på seglarlägret. Jag är så glad att det har fortsatt alla dessa år för oss som behöver det och inte annars kan få semester. Även denna vecka var underbar med både aktiviteter som segling, målargruppen eller när vi spelade kubb tillsammans eller bara pratade. Men också att bada och ta det lugnt. Jag har lärt mig grundkursen i Yoga och det var så fint när vi kunde ha yogastunder i solnedgången.

Ibrahim och Nina spelar kubb

Britt Breman

Ibrahim, Niina, Joan och Eva

Maria och Rinaldo

Maria berättar

När Susanne Boll ville intervjuva mig i Ny Gemenskaps Podd "Med mina ord" hösten 2024 blev jag så glad att någon ville lyssna på min livsberättelse. Efter podden var det som om jag klev ut från skuggorna och jag blev sedd. Lyssnare visste mitt namn och ville veta hur jag klarade av vårt vardags kaos. När jag sen i våras fick förfrågan om jag och min sambo Rinaldo ville följa med på sommarens seglarläger så blev vi så glada att ha något att se fram emot, för att lättare klara oss igenom vår tuffa tillvaro. Vi har inget minne av att någonsin haft en "semester"

Sammanställt av Elisabeth Svedin

Lyssna på Marias berättelse www.nygemenskap.org/podcast Den finns i avsnitt nr 19 från 3 april 2025.

Intryck från seglarlägret

*I stilla vatten
En paus från ekorrhjulet
Tiden stannar upp*

*Unikt tillfälle
Får träffa nya vänner
Jag ännu inte känner*

Haikudikter av E. Svedin

Mattias hade även kurs för oss i seglingskunskap och en extra säkerhets kurs så vi skulle känna oss trygga på sjön. Han hade även en uppskattad kurs i knopar.

*Det fanns även tid för sällskapsspel.
Här spelar Rankan och Bosse fia.*

*I segelbåten
Utlämnad till vindens kraft
Känns tryggt mitt i allt*

*Tankar ner dagen
Yoga i solnedgången
Natten smyger in*

Varmt tack till våra seglingsinstruktörer Bertil och Mattias från Abrahamsbergskyrkans handikapp seglarklubb "Vindens Vänner". Bertil (i vit tröja) var med för flera år sedan, men sen har han tagit hand om sin sjuka och rörelsehindrade fru ett antal år, så han har ej kunnat vara med. Men när hon avled i våras ville han återuppta verksamheten och var glad att Ny Gemenskap fortsatt med sin seglingsvecka. Han tyckte att det blivit så tomt och ensamt hemma så han kom gärna till oss redan till frukost och stannade även och åt middag med oss på kvällen.

*Unikt tillfälle
möte med en svanfamilj
bara sitta kvar*

*Okända stigar
Lockar mig bort från vardan
hittar gömda bär*

*Släppa allt en tid
Långt bort från storstadens krav
Inväntar min själ*

Lägerledningen med hunden Bus, Jessica, Elsie, Hugo och Elisabeth. Ett extra tack till Hugo som varit ledare under alla 15 år som Ny Gemenskap haft dessa seglarläger

Med en passion för det skrivna ordet

När Eyob Tecele kommer till Kafe Vällingby eller Västberga ser man ofta att han har med sig en portfölj fylld med papper och håller på med olika skrivprojekt. Men vad har dessa papper för innebörd och vilka berättelser och livshistorier bär han på? Här följer ett samtal med Eyob om passionen för det skrivna ordet, uppväxten i Eritrea samt hur språket utvecklades och hur vi bäst förstår varandra. Det har varit en röd tråd för honom genom sin yrkesbana som författare, översättare, föreläsare och lärare.

Eyob Tecele

Eyob föddes i Eritrea 1960, så i år har han blivit pensionär. Hans pappa dog när han var liten och när Eyob var 7-8 år började han sälja tidningar efter skolan för att försörja familjen. Då började hans stora intresse för det skrivna ordet, texter och papper. Denna passion har följt och inspirerat honom under hela livet.

När inbördeskriget bröt ut i Eritrea år 1980 behövde han fly akut. Han kände till EFS kyrkan eftersom de hade missionärer i Eritrea, så därför sökte han asyl i Sverige, som var kyrkans hemland. Han upptäckte snart till sin glädje att Sverige var ett land som verkade tycka lika mycket om papper och skriven text som han själv. Efter några år med svenskstudier på SFI fortsatte han och läste in gymnasiekompetens på en folkhögskola i Dalarna. Där började han även introduceras i den svenska kulturen och sångtraditionen. Han tycker speciellt om sången "Den första gång jag såg dig" som så fint skildrar svenskarnas stora förväntan inför sommaren. Han förstod hur viktigt det var att kunna sitta vid en husvägg och njuta av de första solstrålarna på våren efter den långa vintern. Han lärde sig även att simma - och detta intresse har han fortsatt med hela livet.

Efter vidareutbildning och tolkskola (Eyob behärskar 5 språk) började han jobba som svensklärare. Först arbetade han i Västerås, men i mitten på nittio-talet började han jobba som svensklärare inom Blå bandet/NVB i Stockholm och han har haft samma suveräna chef, Ulla Maj, sedan dess.

Han bosatte sig i Tensta och på den tiden var han en av de få afrikaner som bodde i stadsdelen.

Han har under hela sitt vuxna liv gjort stora insatser i Sverige för att lära upp många invandrare - inte bara i det svenska språket, utan också att väva samman detta med en djupare förståelse av vad det innebär att vara svensk och bättre förstå vår svenska kultur. Många av Eyobs elever kommer från en tradition av muntligt berättande i sina hemländer och är ofta ovana att tillgodogöra sig information på papper. När de börjar i hans klasser så har de ofta stora buntar av papper med sig från tidigare undervisning, som de inte förstår sig på. Många kommer dessutom från länder som har ett språk utan vokaler, vilket gör det extra svårt för dem att lära sig prata svenska och att uttala vokalerna rätt, så att svenskarna förstår vad de säger. Därför lägger han mest fokus på att undervisa eleverna så att de primärt ska prata förståeligt. Förutom det svenska språket har studenterna ett stort behov av - och behöver ha extra stöd och hjälp - med att förstå att Sverige är ett land där man måste använda och jobba med det skrivna språket, vilket inbegriper att läsa tidningar, ha intyg på skrivet papper och signera olika slags dokument. Denna breda språkkunighet i svenska kan ses som en nyckel till att många invandrare på ett bra sätt kan göra nytta i sitt nya land Sverige.

Många av hans elever behöver inte bara lära sig det svenska språket i praktiken - utan även hur man kan umgås med och bättre förstå de svenskfödda för att smidigt kunna leva i det svenska samhället, förstå hur det är att vara svensk och vad den svenska kulturen står för.

Lär dig svenska av Eyob Tecele

Med en passion för det skrivna ordet

För att bidra till detta använder Eyob i sin undervisning boken "Sverige - hur vi är och varför" av socialantropologen Gillis Herlitz. Den kom ut första gången 1991. Den är en väldigt bra handbok, som vägleder personer från andra länder in i den svenska mentaliteten, så att det blir lättare att förstå och umgås med svenskar.

År 2014 fick Eyob ett fint kulturstipendium av Stockholms Stad för sin mångåriga insats som språklärare, tolk, översättare och inspiratör. Boken Sverige och svenskarna fanns redan översatt åtminstone till persiska och ryska, så stipendiet uppmuntrade honom att börja med att översätta boken till Tigri - det Eritreanska språket. Det har varit en lång och komplicerad översättningsprocess och även en utmaning att få ett bokförlag att ta sig an utgivningen. Eyob är därför väldigt glad att boken äntligen blivit klar och trycktes hösten 2025.

Under våren 2025 kom dessutom hans studiebok "Lär dig svenska för invandrare och flyktingar" ut.

Eyob delar med sig av några av sina erfarenheter, som underlättar för invandrare när de umgås med svenskar. Exempelvis:

- Svenskarna är ofta reserverade och vill helst enbart prata om väder och vind. De är mycket måna om att inte vara personliga med vem som helst. Därför ska man inte ställa frågor om deras släktingar, hur mycket de har i lön eller andra personliga saker innan man blivit mycket goda vänner. I hans hemland Etiopien är det tvärtom. Ingen är intresserad av att prata om något så oviktigt som väder och vind, utan vill gärna prata om personliga saker med andra.

- En viktig kulturfaktor för svenskarna är tiden. Ett råd är att alltid komma i tid om du kommit överens om att mötas, och meddela om du blir försenad. Och var mycket ledsen om du kommer för sent, eller ännu värre inte kommer alls. Att inte komma i tid ser svenskarna som en personlig kränkning.

- Svenskar är lite reserverade när det gäller att vara hjälpsamma på individnivå. Man är hellre organiserat hjälpsam i en kollektiv grupp. Exempelvis i kyrkan, föreningen eller idrottsklubben.

Svenskar hur vi är och varför

Svenskar hur vi är och varför

Tigri översättning

Slutligen har Eyob också haft en önskan om att dela med sig av den rika muntliga berättartraditionen från Eritrea till fler. Parallellt med sin svenskundervisning så har han skrivit en barnbok på svenska, baserad på muntliga berättelser. Boken "Sagor och fabler som berättas i Eritrea" gavs ut 1996 med stöd från Sida. Den skrevs dels för att eritreanska barn i Sverige skulle få med sig en kulturell impuls från sitt hemland och samtidigt tillhandahålla en brygga till det svenska språket. Tanken var även att sprida dessa sagor till svenska barn och väcka deras nyfikenhet av andra berättartraditioner.

Elisabeth Svedin

Sagor och fabler som berättas i Eritrea av Eyob Teclé

Om Eyobs berättelse lockar till mer nyfikenhet så lyssna på en längre intervju i Ny Gemenskaps podcast "Med mina ord" www.nygemenskap.org/podcast där Susanne Boll har intervjuat 50 olika röster från Ny Gemenskap. Eyobs berättelse finns i avsnitt nr 43

Tillbaka på Västberga Gård efter 80 år

Kerstin Larsson är en kvinna med en smittande värme, en nyfiken framtoning och en glittrande blick. När hon vandrar omkring på Västberga gård och delar med sig av sina barndomsminnen sugs man rakt in i hennes berättelse.

- Jag är född här! Den 14 mars 1941, så det var ju ett tag sedan, skrattar Kerstin. Jag minns inte jättemycket från den tiden såklart, men vissa minnen har etsat sig fast. Min pappa arrenderade gården då och vi bodde här fram till 1946. Efter det flyttade vi först till Midsommarkransen och sedan vidare till Sörmland, eftersom staden skulle använda gården till annat.

Rena Bondvischan

På den tiden var Västberga rena landsbygden. Hästar, kor, grisar och sädesfält omgav huset och pappa Birger skötte jordbruket. -Det var verkligen landet här! Rena bondvischan, fast mitt i Stockholm! utbrister Kerstin. Här utanför hade pappa havre, korn och vete, fortsätter hon och pekar ner mot Västberga allé. Tänk om han hade kunnat ana hur det skulle se ut i framtiden, då hade han nog blivit väldigt förvånad. Men inte ledsen. Han var nyfiken och öppen för förändringar och jag är nog lik honom på det sättet.

Ladan i lågor

Kerstin och hennes familj bodde i den södra delen av mangårdsbyggnaden och i den norra delen av huset hade Asea Skandia en verkstad för kvinnor som monterade motstånd. Även om Kerstin inte hade så mycket kontakt med verkstadskvinnorna i vardagen finns det ändå en viss händelse som hon aldrig kommer att glömma. Dagen då ladugården stod i lågor.

-Jag var nog en tre, fyra år när ladugården snett över vägen började brinna. Min mamma slängde då in mig till verkstadskvinnorna så att jag inte skulle kunna se branden och bli rädd, men de här tanterna tyckte något helt annat. De ville ju själva se branden, så de ställde mig på en bänk vid fönstret så att jag också kunde se alltihop, berättar Kerstin leende.

Kerstin Larsson visar upp ett fotografi från 1946

Kerstin med lillebror och pappa på Västberga Gård

Löständer, vinbär och flugfångare

När vi tillsammans med Uno och Elisabeth Svedin tar trappan upp till övervåningen på Västberga gård, stannar Kerstin till.

- Jag minns att farfar bodde här uppe under en period, men hur länge vågar jag inte säga. Han hade i alla fall ett glas med sina löständer i, det är sådant man minns som barn, säger hon.

Kerstin berättar också om trädgården, tågspåret där hon brukade leka, det vackra kastanjeträdet, äppelträden och svarta vinbärs-buskarna.

- Jag kommer ihåg att jag lurade min mormor att äta vinbären, eftersom jag själv inte tyckte om dem, säger Kerstin och ler finurligt vid minnet.

En annan händelse som hon minns tydligt är när hennes bångstyrige lillebror vid ett tillfälle lyckades dra ner en klabbig flugfångare från fönstret. Den fastnade tvärs över hans huvud och måste klippas bort.

- Det var samma dag som mormor fyllde 60 och vi skulle egentligen till fotografen för att ta bilder, men det blev inget med det, skrattar Kerstin.

Pappa kunde blivit miljonär

Kerstin har länge varit nyfiken på att komma tillbaka till Västberga gård, eftersom hon vet att hennes liv kunde sett helt annorlunda ut om hennes pappa hade fattat ett annat beslut på 40-talet.

-Pappa blev ju erbjuden att köpa gården, men han tyckte att det var alldeles för dyrt. Jag vet att han ångrade sig otroligt mycket efteråt. Han hade ju kunnat bli mångmiljonär. Men då hade ju inte jag suttit här, eller jo det hade jag ju gjort, men jag hade inte haft mina underbara barn och barnbarn och inget hade varit sig likt, säger Kerstin.

Tredje gången gillt

När Kerstin står ute på gårdsplanen igen, ser hon sig omkring och berättar att hon har försökt besöka gården vid två tillfällen tidigare, 1997 och 2001, men att hon av olika anledningar inte kunnat komma in i huset.

Hon blev därför glatt överraskad när hon hösten 2022 blev kontaktad av Ny Gemenskaps historiegrupp som lyckats spåra upp henne efter alla dessa år, i samband med att de utforskade Västberga gårds långa historia.

-Nu är jag äntligen här och det är verkligen jätteroligt! Plötsligt händer det, skrattar Kerstin och tittar sig omkring på platsen som en gång var hennes barndomshem.

Camilla Heden

Uno och Elisabeth Svedin ingick tillsammans med Björn Nyström, Carl-Erik Olsson och Kent Edgardh i Västbergas historiegrupp, hösten 2022.

Mer om Västberga Gårds långa och fascinerande historia kan du läsa i skriften "Västberga - Nu och Då". Beställ ditt exemplar av elisabeth.svedin@gmail.com, eller hämta på Västberga gård. Skriften finns också att läsa på föreningens hemsida: [www.nygemenskap.org/Verksamhet/Västberga gård](http://www.nygemenskap.org/Verksamhet/Västberga_gård)

Dikter

A HUNDRED LIVES

*If we were to have a hundred lives,
If we were to live a hundred years,
We would search så skulle vi söka
without ever stopping
For love — that rare flower.
We would wander in search of loves
long gone,
We would run to meet the loves to come.
If we were to have a hundred years
If we were to live a hundred years*

Ildiko Agapescu

Hundra liv

*Om vi skulle få ett hundratal av år.
Om vi kunde leva i hundra år
så skulle vi söka
utan att någonsin stanna upp
Efter kärlek - denna sällsynta blomma.
Vi skulle vandra och söka kärlekar,
sedan länge försvunna
Vi skulle springa för att nå de kärlekar som var på väg
Om vi skulle ha ett hundratal av år
Om vi skulle leva hundra år*

Svensk tolkning av Uno Svedin

Autumn

*Autumn slowly settles in,
Yet in my soul it's still spring.
Cold lights, warm lights,
Wrap the heart in fragrance and color.
I wish to touch a star.
In this ever-changing night
I wish to be a gentle wind,
To soar through this vast world*

Ildiko Agapescu

Höst

*Hösten får sakta fäste
men fortfarande lever våren i min själ.
Kallt ljus, varmt ljus.
Svep in hjärtat i dofter och i färg.
Jag skulle vilja ta på en stjärna.
I denna förunderliga natt.
Jag skulle vilja vara en ömsint vind.
som drar genom denna vida värld.*

Svensk tolkning av Uno Svedin

Fotograf Lotta Olsson

Claus Halldin - Haiku poet

Claus berättar att han är influerad av Tomas Tranströmers Haiku dikter. Haiku har sina rötter i 1600-talets Japan.

De är uppbyggda på 3 rader.

I första raden är det 5 stavelser

i andra raden är det 7 stavelser

i tredje raden är det 5 stavelser

Claus skriver haiku-dikterna på sin reseskrivmaskin som han alltid bär med sig, så behöver han inte vara beroende av internet - uppkoppling. Han skriver på kompostpåsar eller kaffefilter.

Man kan undra varför kaffefilter?

“För förgängligheten. En bryggning och så är den borta”.

*Se gärna SVT dokumentären om Claus "Jag vill hem"
<https://www.svtplay.se/video/jMd2kEq/jag-vill-hem>*

I Sverige skakar
vi i hand med varandra och
glömmer allt som sagts

Loppmarknaders nit
Alla gamla minnen
som nu slumpas bort

Anslöt enligt plan
återstoden av min sömn
Uteblev frukost

Inglasade slår
i glas för de utslagnas
rätt till julslytning

Led vid belysning
bakom terrariets glas
Tyst som en komet

Liksom andra I
exalterad hjälplöshet -
trängd mellan väggar

Haiku dikter av Claus Halldin

GENOMSKINLIG

Genomskinlig,
som en klar ruta,
klart glas,
en vind alla förnimmer men ingen känner och ser,
Så står jag stilla fastfusen vid tunnelbaneentrén,
tillhör inget,
Horder av folk på väg,
mot givna mål,
skrattandes i sällskap,
Ser min egen skepnad som i spegel,
en kropp utan namn,
ingen tar på mig,
jag formar mina läppar och säger hej

Lotta Olsson

Målning av Lotta Olsson

Vi minns våra vänner

Harald

Vi minns Harald

3 mars 2025 lämnade Harald oss. Harald betydde mycket för många. Han var ensam barn, hade ingen familj här i Stockholm, men hade otroligt många vänner som värnade om honom. Han gjorde sig inte ovän med någon, han var extremt omtyckt.

En varm själ som ville hjälpa människor. Hans största intresse i livet var allt som hade hjul och motor. Alla som kände Harald visste att han ägde en hel del. Han hade också en stark tro på Gud. Han var mycket aktiv inom det kyrkliga livet. Han var som mig. Gick till olika kyrkor. Equmeniakyrkan, Svenska kyrkan, Frälsis och Pingst. Jag lärde känna Harald när jag jobbade som diakon i Equmeniakyrkan i Hässelby Villastad. Vi blev vänner rätt snabbt. Vi hade samma drömmar och visioner om Hässelby. Vi träffades ibland över en fika och samtalande mycket om Gud, om livet i Hässelby, vad vi skulle kunna göra för att föra människor till tro mm. Harald var en brinnande själ och hans vilja var stark. Han ville verkligen dela med sig av sin tro till alla! Och inte bara sin tro. Sin livsglädje och värme också.

När jag började arbeta som föreståndare på kafé Ny Gemenskap i Vällingby så möttes vi där också eftersom Harald var en stammis där. Han satt på samma plats varje dag. Alla visste vem Harald var. Han bar alltid en cowboyhatt. Det var hans signum. Harald är saknad. Men jag vet att han har det underbart där han är. Frid bror !Varma hälsningar från

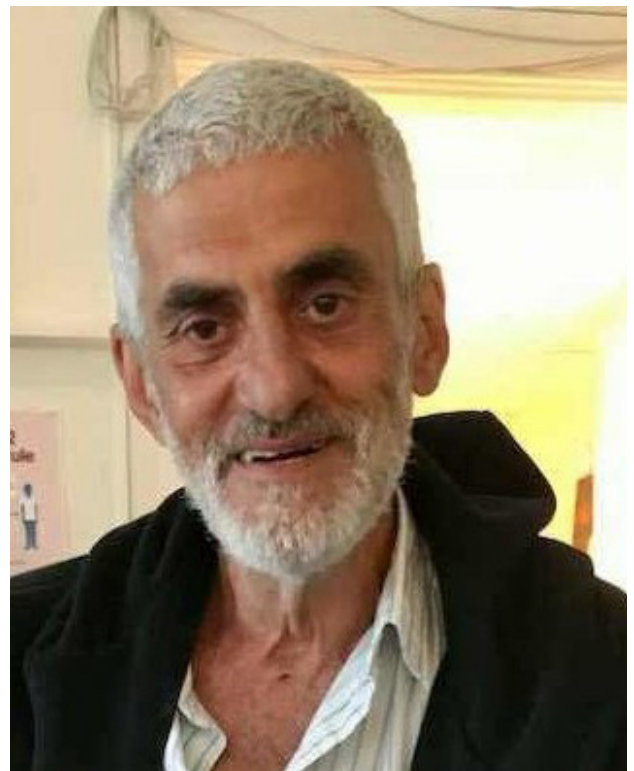
Mary och gänget i Vällingby

Lyssna på Haralds berättelse www.nygemenskap.org/podcast Avsnitt nr 31 från 2025.

Vi minns Paco Francisco Cabrera

Paco har lämnat oss den 15 april 2025. Han föddes 1956 i Las Palmas, Gran Canaria och kom till Sverige i tjuugoårsåldern. Han förälskade sig i en svensk flicka och deserterade från militärtjänsten. Han kunde inte återvända hem på många år, men han skapade sig ett liv i Sverige. Han jobbade som svetsare och spanskälärare och fick fyra barn. Tyvärr började han också använda centralstimulantia. Men som den starka energiska person han var lyckades han länge kombinera jobb och drogande. Paco var mångårig besökare på Ny Gemenskap och bodde även på stödboendet två perioder. Han var bland de första jag lärde känna som nybliven boendeansvarig på Ny Gemenskap 2005. Vi höll kontakten i alla år och jag lärde även känna hans barn och hans syskon. Paco var en energisk, social och varm person. Han gjorde inte alltid konstruktiva livsval, men var högt älskad av sin familj och sina många vänner, på Ny Gemenskap och utanför Ny Gemenskap.

Mirjam Pohjolay

Paco

Vi minns Berit Nyström

Berit Nyström föddes 7 september 1959 och avled den 8 mars 2025. Under många år under uppväxten bodde hon i Småland och kom sen till Stockholm där hon bland annat arbetade på Myrorna, Gröna Lund och inom vården. Berit var en färgstark person, både när det gällde klädval och personlighet. Rött var hennes favoritfärg. Hon tyckte om discodans och hade en god sångröst och tyckte mycket om att sjunga. Berit var en engagerad och kraftfull person som verkligen brydde sig om sina medmänniskor. Trots att livet inte alltid var så enkelt för henne, så satte hon ofta andras behov framför sina egna. Trots egna begränsningar såg hon till att få med sina vänner t.ex. till Öppna Dörren och Ny Gemenskap och Lunch i gemenskap. Det fanns en kraft hos Berit som visade sig i ett stort engagemang för sina medmänniskor.

Lars Lindqvist kom att betyda väldigt mycket för Berit. Trots att hon hade sina begränsningar och att Lars var starkt synskadad, så ställde hon alltid upp för honom och det var en glädje för båda när de gifte sig för några år sedan. Så får vi tacka Gud och skapare för Berit Nyström - tacka för att hon var den person som hon var och vad hon kom att betyda för så många människor.

Prästen Mikael Nylens begravningstal till Berit

Berits vän Anders "Pompe" Lindberg berättar att "Den Öppna Dörren (Ö.D)" var en viktig plats för Berit under många år. Föreningens grundare och eldsjälar, Stig och Ingegerd Dominique byggde upp Ö.D kring att alltid ha en dörr öppen och att man kan vara "varandras medvandrar" och stötta andra i svårigheter och bekymmer, trots att man själv har det tufft och svårt. Det är verkligen brukarinflytande i praktiken. Men det är också viktigt att t.ex. göra trevliga utflykter tillsammans. Från 2005 och flera år framåt var Berit med i styrelsen för Öppna Dörrens Kamratförening. Mycket av den andan har hon fortsatt med sedan dess och det präglade hennes fortsatta liv. Under Covid gick Öppna dörrens utåtriktade verksamhet på sparlåga, men därefter inledde Ny Gemenskap ett samarbete med Ö.D. och där man har ett eftermiddagskafé tillsammans med dem.

Andra minnen från Berits vänner

-Berit hade ett stort rättvisepatos och civillurage. Eftersom hon själv hade så mkt erfarenhet av att ha det tufft så månade hon alltid om andra som hade det sämre. Om hon träffade på någon som har blivit illa

behandlad av samhället eller livet, gjorde hon allt hon kunde för att ställa allt tillrätta. Hon var aldrig avståndstagande mot någon avvikande eller hade någon rädsla för andra. Hon kunde ta sig an en nedgången, sliten, smutsig medmänniska och se till att hen fick duscha och få rena kläder,

även om hon själv fick problem eller bekymmer på kuppen. Hon tog alltid med sig överbliven mat från olika kyrkor och verksamheter och delade med sig åt andra, och gav bort sista matlådan fast hon själv blev utan mat.

Berit Nyström

-Berit var en genuin människa och hade ett stort intresse och var alltid angelägen att inkludera andra. Om hon satt i en grupp på t.ex Lunch i gemenskap och såg en person som hon kände från ett annat sammanhang, som satt ensam vid ett annat bord, så bjöd hon in och presenterade hen för de andra i gruppen.

-En annan berättar om att Berit läste om en hund i Gävle som riskerade att bli avlivad om ingen tog hand om den. Då reste Berit med sin rollator och bräckliga kropp till Gävle och köpte ut hunden. Att sen hunden var en odåga och mest ställde till besvär var en annan sak.

-Jag har också flera minnen av när Berit och hennes skröpliga vänner kom till Västbergas större festligheter t.ex gårdsfest, midsommarfirande och julgransplundringar och till julfirandet i Immanuelskyrkan. Hon berättade att Gula Änglarna stora julkonsert i Oscarskyrkan var en annan större festlighet. Hon hade gett sig sjutton på att hon skulle få med sig flera som annars inte kunde ta sig till festerna. Så hon och synskadade Lasse med rollator fick starta i god tid från Södertälje och de hämtade upp andra skröpliga på vägen. De åkte buss-pendeltåg-T-bana- buss hela den långa vägen. De flesta skulle ha gett upp bara på tanken att genomföra detta. Men Berit var en Amazon kvinna.

-Berit drömde hela sitt liv om att en dag köpa ett litet hus i Spanien och flytta till värmen. Mot slutet av sitt liv hade hon fortfarande sin dröm och livslust kvar och kollade på små stugor i Spanien på internet.

Elisabeth Svedin sammanställde Berits minnen

Avsändare:
Ny Gemenskap
Västberga Gårdsväg. 30
126 30 Hägersten

Adressetikett

Frimärke

Ny Gemenskap Västberga Gård

Västberga Gårdsväg 30
från Liljeholmen eller Farsta: buss 165
till "Västberga Gårdsväg"

Öppet Måndag - Fredag 09 - 14

Dusch/Tvätt/Kläder för hemlösa Kl 9-12
Lunch serveras för 20 kr Kl 12-13

Öppet Söndagar 12 - 14.30

Lunch serveras för 20 kr 12 - 14.00
Musikprogram 13.30

Västberga har även gruppverksamheter, t.ex. konstgrupp och textilgrupp.
Vid långhelger och under sommaren (juni - aug) är det öppet andra tider.

Alla tider är med reservation för ändringar undrar året. Aktuell info finns på Facebook
"GemenskapsNytt" och på vår hemsida www.nygemenskap.org

Ny Gemenskap bedriver dessutom flera olika verksamheter med andra aktörer:

Café Söder Söderhöjdskyrkan

Mån - Fre kl 9 - 12
Musikprogram:
Tors 13 - 15.30
Blecktornsgränd 13
T-Bana Mariatorget

Café Vällingby Västerorts kyrkan

Mån-fred kl. 9-12
Solursgränd 4 T-bana
Vällingby

Café Normalm Korskyrkan

Mån-fre kl. 9-12
Birger Jarlsgatan 66
T-bana Rådmansg

Kafé Kungsholmen Öppna Dörren

Mån, ons, fre kl. 13-17
John Ericssongatan 11
T-bana Fridhemsplan

Dessutom, Lunch i gemenskap (lördagar i olika kyrkor)
Jul i gemenskap, Påsk i Gemenskap, Extra Kalla Nätter.

Ny Gemenskap, Västberga Gård
Västberga Gårdsväg 30
12630 Hägersten

Hemsida:
www.nygemenskap.org
Epost:
info@nygemenskap.org
Tel: 08 - 22 17 09

Facebook
Ny Gemenskap och GemenskapsNytt
Plusgiro: 90 05 33 - 1
Swishnr: 9005331